

PEVNÉ ZÁKLADY DOMU Z PAPÍRU ANEB: Každá báseň je boudou pro jiného psa

FRANTIŠEK UHER

Tři předcházející sbírky (Polykat peří, Nežádoucí účinky ticha a Hranostaj snídá dívku) nejsou třemi majáky na vzdálených osamělých útesech, nýbrž souvislou linkou Josefem Kučerou pečlivě nasvíceného blízkého nábřeží, k nimž se připojilo světlo čtvrté, básnická sbírka DŮM Z PAPÍRU (Host, 2025, 80 str.) Nezanedávají za sebou hlučné bulvárnosti, je jim blízká konstrukce účelnosti s přesnou korekcí myšlenkových hodnot, z pevných základů jiter vyrůstá přesná podoba dnů svátečních i všedních. Není v nich nicotné bloudivosti, tu nahrazuje vnitřní nepokoj, a jestliže jako poslední čteme *//Kdesi se ztratila hodina//*, chápeme, kde ji básník ponechal. Aby dovedně dospěl k vědomí, proč chce *//zápolit v něžnosti posouvání židlí//*.

A pokud čteme *//Proč z tebe trčí ticho? //*, není to výtky, není to výzva, je to přihlášení se k úsporně koncipované básnické anabázi, k zemité pouti, na které se podílíme, aby nás oslovila *//u cesty zlomená páteř smýly//*.

Jako kolmý, přímočařý paprsek provází Kučerovu poezii bohatý prstenec provázanosti s obecností bytí, v jeho *//horách se stmívá//*, není to však varování, nýbrž vroucí výzva: *//Jsem zde, //stále zde// a čekám tu na tebe//*. To permanentní soustředění na potřebu neokázalé družnosti, prorůstání a zápolení v *//zátiší nespavosti//* nezadržitelně spěje ke konfrontačnímu travertinu ve verši *//naše kořeny se milují//*. Nic na tom nemění poněkud omšelá, z mnoha zneužitých brokovnic prostřelená, s různými záměry podsouvaná, z mnoha prask-

lých táčů nabízená *//zvláštní radost žít//*.

V útěšném i trnitém úskalí vydávaných básnických knih nacházíme niternou snahu vyjádřit poezii vztah k lidské sounáležitosti, laděných od horlivých milostných vznětů až k nemístné vulgární pokleslosti.

Sklóme se před decentněji rozkvétajícími plody. Ne vždy poznáváme, že pod dvorně nasvícenou hladinou sotva nahnátneme samé oblázky. Často se jedná o pouhou tříšť, víceúčelnou změtí prázdných vazeb, vymletou z nezřetelných vrstev. Řečeno drsněji, o celek složený z nikterak souvisejících prvků. O dům nikoli z papíru, ale ničím nespojených cihel a cihlíček.

Nebo ještě otevřeněji: Každá báseň je boudou pro jiného psa, vyjícího nebo přátelsky řafajícího na jiný měsíc. Každá báseň je patníkem u vyprahlé slepé cesty. K takovému snopu úvah svádí (pouze názvem) i nezpochybnitelný Kučerův Dům z papíru, který ovšem tvoří umně provázanou myšlenkovou anabázi člověka naveskrz lidského, který, třebaže *//sám uprostřed letní nic//*, vykročil s otevřenou náručí vstříc všem variantám pospolitosti, a jehož sbírka tvoří kompletní, nenásilně ucelený obraz, sevřený spolehlivým, přesně tvarovaným básnickým rámem.

Zřetelná je básníkova snaha o racionální renesanci ukázněného metaforického přístupu, který dodává veršům na působivosti a zaujetí pro osobitě modelování básnické vize, schopné důvěrně oslovit čtenáře. Neboť *//jaro je tady, ale zima neodchází//*.